

2016

**Siketvakok
Országos
Egyesülete**

**Szerkesztette:
Földesiné
Juhász Viktória**

SZEMFÜLES 2016/3

TARTALOMJEGYZÉK

SZERKESZTŐI KÖSZÖNTŐ.....	2
BETEKINTŐ – EGYESÜLETI HÍREK, INFORMÁCIÓK.....	2
Tapintható biológia a Természettudományi Múzeumban (Beszámoló a Lámpás klub áprilisi programjáról).....	2
Meghívó Siketvak Világnapra.....	5
Beszámoló a Siketvakok Országos Egyesülete 2016. május 25-én tartott közgyűléséről.....	6
KITEKINTŐ – HÍREK, ESEMÉNYEK AZ EGYESÜLETEN TÚL.....	7
A VAKÍRÁS-OLVASÁS TÖRTÉNETE.....	7
ÓCEÁN – LELKÜNK TITKAI.....	9
Konfliktuskerülés.....	9
MOSZAT – ÉRDEKESSEGEK.....	11
A világ legmélyebb pontja.....	11
PENGŐ – PÉNZÜGYI ROVAT.....	14
Ha gondot okoz félretenni a pénzt.....	14
MESESAROK.....	16
Mester Györgyi: A pillangófa.....	16
BARANGOLÓ – HAZÁNK LÁTVÁNYOS HELYEI.....	19
A Városliget története.....	19
NEVETNI MINDIG JÓ – HUMOR.....	23
VIRÁGSZIROM – IDÉZETEK, VERSEK.....	27
Palya Bea : Szabadon (dalszöveg).....	27
IMPRESSZUM.....	29

SZERKESZTŐI KÖSZÖNTŐ

Nagy-nagy szeretettel köszöntöm a kedves olvasóimat! Remélem, sikerül ezzel a számmal is örömteli, derűs perceket okoznom. Kellemes időtöltést kívánok az olvasáshoz!

Földesiné Juhász Viktória
Felelős szerkesztő

BETEKINTŐ – EGYESÜLETI HÍREK, INFORMÁCIÓK

Tapintható biológia a Természettudományi Múzeumban (Beszámoló a Lámpás klub áprilisi programjáról)

Egy Magyarországon élő ember életében elég csekély annak a valószínűsége, hogy valaha is lehetősége nyílik tuskés halat, tigrist vagy kacsacsőrű emlőst fogni a kezében. Egy érzékszervi fogyatékos embernek még rosszabbak erre az esélyei. Éppen ezért, nagyon hálásak vagyunk a Természettudományi Múzeumnak, amiért ezeket és sok más izgalmas élményt is, elérhetővé tett a tagjaink számára április 28-án délután.

A szívélyes fogadtatást jól jelzi, hogy a Múzeumon belül először a régi bejárat melletti lóitatót kerestük fel, amely a nagyközönség elől éppen le volt zárva, azonban a tagjaink kedvéért a múzeum személyzete örömmel megnyitotta.

Ezt követően a Múzeum előadótermébe mentünk, ahol Kiss Pál Istvánnak köszönhetően egy nagyon érdekes és élményekkel teli 120 percben lehetett részünk.

A rendhagyó és tapintható biológiai túrát a tenger élőlényei között kezdtük. Aki eddig nem tudta, az most megtudhatta, hogy a bálnának nem fogai, hanem szilái vannak és egyet rögtön a kezébe is vehetett és megismerhette a felületét. Az emberi csontok nagyságrendjétől való eltérést megismerhettük egy zsiráf porckorongján, egy bálna hallócsontján és egy víziló agyaráján keresztül is.

Ezt követően megismerhettük a tüskés gömbhalat. Amíg meghallgattuk a Japánban fugu néven ismert ételhez fűződő történeteket, addig a kezünkben tartott példánnyal barátkozhattunk. Megtudtuk, hogy a hal elkészítése nagyon ügyes szakácsot igényel, mert a gondatlan kezelés halálos mérgezést is okozhat.

Tüskés gömbhal

Utána a kezünkbe vehettünk egy kisebb testű tigriscápát és megvizsgálhattuk milyen a testük felépítése, ami tökéletes ragadozóvá emeli őket. Azt is megtudtuk, hogy a cápák úgy tekintenek a tengerre, mint egy érdekes étellel teli konyhára, ezért bármibe, ami felkelti az érdeklődésüket, a kíváncsiságuktól vezérelve, beleharapnak. Az előadó elmondta azt is, hogy az ember leginkább a vizeletürítéssel tud magához csalogatni egy cápát, ezért a tengerben is ajánlott illedelmesen viselkedni.

Ezt követően a tengeri csillaggal és a nagyobb méretű kagylókkal ismerkedhettünk meg, valamint kiderült, hogy minek a zúgását hallhatjuk a kagylóban. A tengerek világától egy valódi igazgyönggyel búcsúztunk, melyet szintén a kezünkbe vehettünk.

Megvizsgálhattuk utána azt, hogy miért nem szabad a csuka szájába nyúlni és az édesvízben élő ragadozók szájának egyéb trükkjeit is kitapogathattuk.

Utána a tigris koponyájának titkait ismertük meg, egy valódi koponyán kitapogatva a fegyvereit és a vadászat közben bevetett módszereit. Megtudhattuk, hogy a koponyája felépítése eleve meghatározza, milyen taktikával támadja a zsákmányát.

A kacsacsőrű emlős egy preparált példányáról az európai biológusok először nem akarták elhinni, hogy valódi élőlény. A kezünkbe kaptunk mi is egyet és kitapinthatuk mennyire furcsa az anatómiai felépítése.

Ezt követően a macskafélékkel foglalkoztunk és egy leopárd, egy vadmacska, egy hiúz és egy tigris bundáján keresztül tapogathattuk ki, az egyes kültakarók közötti különbségeket. Utána kistestű ragadozókkal ismerkedtünk meg és közben megtanultuk, hogy a hölgy kifejezésünk a hermelin néven ismert állatra utalt, valamint azt is, hogyan támad a nyest és hogyan támad a bűzös borz. Amint kiderült, a bűzös borzhoz hasonlóan kellemetlen lehet egy vízilóval való találkozás is, ezért mindkét állattól érdemes jó sok méteres távolságot tartani.

A program utolsó felében megismerhettük az emberi koponya titkait, valamint annak a hatalmas barna medvének a történetét, amelyik a terem bejáratánál üdvözli a látogatókat.

Azt, hogy mennyire izgalmas és érdekes volt a program jól jelzi, hogy még az élménygyűjtés izgalmai kellős közepében voltunk, amikor feleszméltünk, hogy már két óránál is hosszabb ideje vagyunk a teremben. Megegyeztünk abban, hogy a jövőben majd újra vissza fogunk térni, mert számos tapintható érdekesség még szóba sem került.

Szeretnénk megköszönni mind a Múzeumnak, mind Kiss Pál Istvánnak a szívélyes és lelkes fogadtatást!

Csoportkép a program résztvevőiről

Lenkai Viki

Meghívó Siketvak Világnapra

Kedves Tagok!

A Siketvakok Országos Egyesülete idén is készül programokkal a Siketvakok Világnapja alkalmából.

Ezúttal két rendezvényt is szervezünk:

1. **2016. június 25-én, szombaton** a Vakok Általános Iskolájának udvarán egész napos programmal, a már hagyományos közös főzéssel, játékokkal várunk mindenkit.
2. **2016. június 27-én, hétfőn** a tényleges Világnapon, azaz Helen Keller születésének évfordulóján egy Irodalmi kávézásra-
teázásra várjuk az érdeklődőket a Nem Adom Fel Café és Bár kávézójában 15 órára. Ezen a rendezvényen Helen Keller önéletrajzi könyvéből, valamint más irodalmi művekből idéznénk részleteket.

A Nem Adom Fel Café és Bár címe:

Budapest, 8. kerület, Baross utca 86.

(Bejárat a Magdolna utca és a Szűz utca sarkán)

A programokra jelentkezni Kimlei Gábornál lehet.

Elérhetőségek: E-mail: siketvakok@gmail.com

Telefon: 1/361-2007

20/960-7259

Budapest, 2016. május 3.

Az Egyesület vezetősége nevében:

Gangl Tamás
elnök

Beszámoló a Siketvakok Országos Egyesülete 2016. május 25-én tartott közgyűléséről

A közgyűlés az eredetileg meghirdetett időpontban 2016. május 25. 15:00 órakor határozatképes volt, mivel a 70 tagból 36 fő megjelent. Az eseményt Gangl Tamás elnök nyitotta meg egy kedves köszöntővel.

A napirendi témák a következők voltak:

- Beszámoló a 2015. évről: ezt az ügyvezető részletesen ismertette.
- Éves beszámoló és közhasznúsági jelentés elfogadása: Felügyelő Bizottság előzetesen megtárgyalta és elfogadásra javasolta
- Felügyelő Bizottság 2015. évi beszámolójának elfogadása, miszerint a Felügyelő Bizottság intézkedését igénylő bejelentés, illetve esemény az Egyesületnél nem volt.

Mindezen beszámolókat a közgyűlés egyhangúlag elfogadta.

Vezetőségi tagságban történő személycserére történő javaslattétel, miszerint Ráczné Moskovitcz Julianna lett vezetőségi tag, Simon Dániel felügyelő bizottsági tag. Ezt az előterjesztést is elfogadta egyhangúlag a közgyűlés.

2016. év terveinek ismertetése: A 2016-os terveket röviden az elnök ismertette, ennek során szót ejtett a tervezett nyári táborról, valamint a siketvak világnapról. 2016-ban két programot tervez az Egyesület a világnap alkalmából. Az egyik a hagyományosnak tekinthető piknik a Vakok Általános Iskolájának udvarán, ami június 25-én szombaton lesz, a másik újszerű kezdeményezés egy június 27-i irodalmi est Helen Keller születésnapján és annak alkalmából a tényleges világnap napján. Utóbbi programra invitálta az elnök a tagokat és buzdította, hogy aktív részesei legyenek és vállaljanak szereplést.

A programokon kívül a siketvak identitás kifejezéséhez kapcsolódóan említésre került a piros-fehér bot bevezetésének, elterjesztésének a gondolata és az Egyesület által kibocsájtott kitűző is. A megjelent tagság jelentős része támogatta a saját, siketvak specifikus megkülönböztető jelzések bevezetését és elterjesztését.

Többségi szavazat alapján döntés született az egyesületi tagsági díj 2017-től 2000 forintra történő emeléséről.

A napirendi témák átbeszélése és elfogadása után az elnök zárta a közgyűlést.

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik nagy erőbedobással, lelkesedéssel, energiabefektetéssel dolgoztak az egyesületért, a siketvakokért!

Rovatot összeállította: Szerkesztő

KITEKINTŐ – HÍREK, ESEMÉNYEK AZ EGYESÜLETEN TÚL

A VAKÍRÁS-OLVASÁS TÖRTÉNETE

A Braille írás elődje Charles Barbier titkos írása

A Braille írás elődje a Charles Barbier által kitalált sötétben is olvasható titkos írás. A látó abc-én alapuló vakírások hibája, hogy a tapintás és hallás közé beiktatja a vakoknál hiányzó látás láncszemet. Az igazi áttörés a Barbier-rendszer, mely Charles Barbier munkája 1819-22-ben. Elrugaszkodott a látó abc-től, és pontokat használt. Ő szintén látó volt, egy császári katonatiszt. Nem a vakok számára szerkesztette írását, hanem katonai célból. Alapkövetelménye volt a titkosság, ezért a bárki által olvasható latin betűket elvetette, és megalkotta az "éjszakai írást", ami sötétben is olvasható. Találmányával nem ért el sikert a hadászatban. Rendszerének lényege, hogy a francia abc harminchat betűjét egy 6x6-os négyzetben helyezte el. Megszámozta a sorokat és az oszlopokat, így minden betűt egyértelműen meghatározott egy kétjegyű szám. Ezt a számot két oszlopban elhelyezett pontokkal ábrázolta: az első oszlopban annyi darab pont, amennyi az első számjegy értéke, a második oszlopban amennyi a második számjegy értéke. A rendszernek az a hibája, hogy csak betűk rögzítésére alkalmas,

nem lehet pl. írásjeleket írni. A másik nagy gond a táblázatos rendszer, ami miatt erőteljesen fonetikus, és nem lehet kibővíteni más nemzetek abc-jére, így nem lehet nemzetközi. Barbier rendszerét többen megpróbálták tökéletesíteni, köztük Gabriel Gauthier, de az ő írásmódja elveszett!

1809. január 4-én született Louis Braille.

200 évvel ezelőtt, 1809. január 4-én született Louis Braille, aki feltalálta a Braille-írást, ami a látáskárosultak írását és olvasását segíti elő. A betűk kidomborodó pontokból állnak, amiket az ujjakkal könnyen érzékelni lehet. Braille három évesen egy baleset következtében elvesztette a látását. Ez az esemény megváltoztatta a francia, de egyben a világ látáskárosultjainak az életét. Tíz évesen a párizsi Vakok Intézetében tanult, ahol Barbier éjszakai írását tanulmányozta. Mivel elégedetlen volt vele, új módszert kezdett kifejleszteni. Így 1825-ben megalkotta a róla elnevezett ábécét. Két év múlva már a nyelvtant is átírja Braille-írásba, majd 1828-ban a hangjegyeket.

Braille fiatalon, mindössze 43 évesen tüdőbajban hunyt el. Az általa kidolgozott rendszert csak két évvel a halála után fogadta el Franciaország.

Louis Braille élete Párizs, 1784

Valentin Haüy intézetet alapított a vakok számára. Haüy és kollegái az iskola falain belül domború latin betűk olvasására, és (vonalzó segítségével) síkírásra oktatták tanulóikat. Az írástanulás nagyon kevés sikert hozott. A viaszlemezre megfelelő formátumba ráírt nyomtatott betűk a vakoknak is olvashatóvá váltak.

Ezért Haüy a szükséges sokszorosítás miatt nyomdát rendezett be és felvetette a vakok könyvtárának gondolatát is. Ez az olvasásmód később elterjedt, és a Braille-féle írásmód megalkotása után is sokáig használatos volt.

Louis Braille (1809 - 1852)

Louis Braille 1809. január 4-én született Franciaországban, a Párizs melletti Coupvray faluban. Édesapja bőrdíszműves és szíjgyártó mester volt. Az apa műhelye jelentette a gyermek számára a játszóteret. A párizsi intézetben tanult, és ott lett tanár. Elkésérítette és dühítette az, hogy amíg az írás az egészséges embereknek természetes dolog, a vakoknak megoldhatatlan probléma. Bár tanultak betűket írni, de az

nem, vagy csak alig volt olvasható. Ezért komoly szükség sürgette egy új, könnyebben kezelhető és még sok más szempontból megfelelőbb írásrendszer megalkotását. Az ötletet és az alapot e ma is használatos rendszerhez, Charles Barbier "éjszakai írása" adta. Ez a katonatiszt látók számára sötétben is olvasható titkosírást talált ki. Braille az alapötletből átvette a papírra domborítás lehetőségét, de nem kód, hanem karakterírást fejlesztett belőle. Összesen 6 pontnyi egység egy karakter helye.

A 6 pont egy kis, álló téglalapban helyezkedik el, úgy, hogy a téglalap 3 pont magas, 2 pontnyi széles. A pontok számozása fentről lefelé, történik a baloldali soron. Attól függően, hogy a 6 lehetséges pontból melyeket használjuk fel - domborítjuk ki, - kapunk egy betűt, vagy más karaktert. A pontok nagysága mindig egyforma, erőssége az értelmezés szempontjából lényegtelen. 1825-ben megszületik a rendszer. 1829-ben megjelenik Braille írásának ismertetése. A Braille-írás elterjedt az egész világon, országonként más-más "sebességgel", így például Németországban csak 1879-ben vált kötelező iskolai írássá. Magyarországon 1893-ban vezették be, mint a vakok számára általános írásformát. A mai magyar pontrendszer Mihályik Lajos tanár rendszere. A nyelvek azonos betűinek jele egyforma.

Az ékezetes és a kétjegyű betűk kaptak külön jelet. Braille 1852. január 6.-án 43 évesen, igen fiatalon halt meg tuberkolózisban. A párizsi Pantheonban méltó helyen nyugszik. Mint méltatói említik, hátrahagyta a vakok számára a kulcsot, amellyel beléphetnek az egyetemes tudomány, a világ megismerésébe.

Rovatot összeállította: Szerkesztő

ÓCEÁN – LELKÜNK TITKAI

Konfliktuskerülés

Ha úgy érzi, szinte bármit megtenne, csak hogy ne kelljen szemtől szemben vállalnia egy konfliktust, higgye el, nincs egyedül. Nagyon sokan kerülik el ezeket a ránézésre kellemetlen konfrontációkat a főnökükkel, házastársukkal, barátaikkal vagy épp idegenekkel az utcán. A probléma csak az, hogy az elkerülés még nem jelenti azt, a konfliktus meg sem történik. Valójában mindkét fél belekerül ebbe a szituációba, de

az elkerülő személy olyan hamar ki is lép belőle, hogy a másikra hagyja a helyzet megoldását teljes egészében.

Pontosabban arra hagyja a megoldást, amit a másik a szituációról, az elkerülő személyről és a valóságról gondol. Feltételezések, hipotézisek alapján fog dönteni. Mivel nem ismerheti meg a másik ember problémáját, véleményét és érzéseit, ezért a rendelkezésre álló információk alapján egyedül fogja összerakni a képet.

Vagy épp az történik, hogy nem is érzékeli problémának a helyzetet, mivel a másik fél együtt él a kialakult szituációval, és nem jelzi, neki az probléma.

Ez hosszú távon többféle kellemetlen következménnyel is járhat az elkerülő személyre.

1. A folyamatos legyőzöttség érzése miatti feszültség egyre csak gyűlik az elkerülő személyben, míg végül az elviselhetetlenségig fokozódik. Ezután külső szemlélő számára véletlenszerű, vagy legalábbis indokolatlan helyzetekben tör elő, az adott pillanathoz sokszor nem illő intenzitással.

Tipikusan ilyen helyzetek, amikor valaki haza viszi a problémát, és a párján vagy gyerekein vezeti le frusztrációját.

2. A sok feszültség hatására az elkerülő személy állandó felfokozott állapotba kerül, ami szorongáshoz és fiziológiai tünetekhez (emésztési zavarok, reflux, vérnyomás gondok, szexuális problémák) végül kiégéshez vezethet. A megélt nagyfokú stressz miatt gyakran az ilyen személy igyekszik biztonságos, ismerős környezetet teremteni magának, ami az ismerősei, kollégái számára már-már kényszeres viselkedésnek tűnhet.

Ilyenek lehetnek például:

- rituálék (merek napi rutin, különös étkezési szokások, stb.)
- állandóan ugyanoda jár, mert kiszámíthatatlan számra, hogy az új helyen mi fog történni
- gyakori lehangoltság
- visszahúzódás a szociális környezetből

3. Jelentősen beszűkül a szociális környezet, mert mindenki csak feltételezésekkel él róla. Az elkerülő személy nem jelöli ki a többiek számára világosan a határokat, így ezen a láthatatlan vonalon véletlenül, akaratlanul mindig belép valaki (ami dühöt vagy újabb elkerülést vált ki).

A krónikusan konfliktuskerülőkről nagyon különböző vélemény alakulhat ki a környezetében. Ez attól függ, hogy a megítélő személy hogyan áll a passzív személyekhez.

Valaki számára nagyon szimpatikus viselkedés lehet ez, hiszen egy ilyen ember mellett könnyű dominánsnak lenni. Igazából nem is nagyon hagy más választást.

Másnak nagyon visszahúzódó, akár goromba is lehet, mert az elkerülő személyek mellett könnyű megélni a társas magányt. Ha nincs konfliktus, akkor nincs igény kinyilvánítás sem.

Az elkerülők állandó gondolatolvasásra kényszerítik a környezetüket, ami ha sikertelen, akkor azt passzivitással vagy újabb elkerüléssel büntetik.

Érezhető talán, hogy a konfliktuskerülés mindkét fél számára egy nagyon hátráltató és frusztráló viselkedés.

Ahhoz, hogy egy tiszteleten és bizalmon alapuló kapcsolat ki tudjon alakulni, mindkét félnek szüksége van információkra, hogy tudja, a másiktól mire számíthat.

Azonban az elkerülő személyek nem adják meg ezt a másik fél számára, csak elvárják, hogy kitalálják azt.

A konfliktus felvállalása nagyon fontos mind az egyén mind a környezet számára. A jó színvonalú együttműködésnek és haladásnak az egyik alapfeltétele.

Csukás Csaba pszichológus

MOSZAT – ÉRDEKESSÉGEK

A világ legmélyebb pontja

Az óceánok által borított területeknek alig két százaléka mélyebb hatezer méternél. A Mariana-árok Challenger szakadéka a világ legmélyebb pontjaként meghaladja a 10 kilométeres mélységet.

Mariana-árok helyzete, kialakulása

A Csendes-óceán délnyugati medencéjének peremén, az azonos nevű szigetcsoporttól keletre található a Mariana-árok. 2250 km hosszú

(ötször hosszabb mint a Grand Canyon) és 10994 méter mély (más mérések szerint 11034, 11022, vagy 10916 m).

Összehasonlításképpen a Mount Everest "csak" 8848 méter magas. Az árok legmélyebb pontja, egyúttal a világ jelenleg ismert "alja", a Challenger (Kihívás) szakadék, amely nevét Jacques Ernest-Jean Piccard hajója után kapta.

A Mariana-árok két egymással ütköző óceáni kőzetlemez (Pacifikus és a Fülöp tektonikus lemezek) találkozásának vonalában alakult ki. Az alábukó lemez megolvadt, anyaga újra a felszínre nyomult, s vulkánok sorát alakította ki, létrehozva így a Mariana-szigetcsoportot is, amelynek 14 szigete közül néhányon még ma is tapasztalható a vulkáni aktivitás.

Az árok és a Challenger-szakadék felfedezése

A Mariana-árok szigetcsoportjánál 1875. február 23-án 8164 méteres mélységet mértek. Az akkori kutatók ezt a Föld legmélyebb pontjának tartották. 1960. január 23-án Jacques Ernest-Jean Piccard svájci mérnök és tengerkutató Don Walsh amerikai tengerésztiszttel a Trieste mélytengeri batiszkáf (batiszkáf a görög bathüsz - mély - és szkafosz - hajó - szavakból elnevezett egység) fedélzetén érték el először a 11034 méteres mélységet.

Piccardék útja odafelé csaknem öt óráig tartott, és mindössze 20 percet tölthettek lent. A legnagyobb eredményüknek azt tartotta, hogy bebizonyították, van élet az árok fenekén is, s ez is hozzájárult ahhoz, hogy betiltsák az atomhulladékok eltemetését az óceáni árkokban. Rekordjukat 52 évvel később 2012. márciusában, az amerikai filmrendező, James Cameron (Titanic, Avatar, A mélység titka, Terminator) döntötte meg, korábban hírt is adtunk mélytengeri kalandjáról.

Virágzó élet?

A ma ismert legmélyebben élő halakat 7700 méteres mélységben filmezték le. A Challenger-szakadék meghódításának egyik legizgalmasabb tudományos kérdése, hogy vajon milyen élőlények fordulnak elő 11 kilométer mélyen, az örök sötétség birodalmában. Jacques Piccardék 53 évvel ezelőtt egyetlen halszerű lényt és egy rákot láttak, ám a kutatók azt feltételezik, hogy a lent uralkodó nyomás miatt - amely a tengerszintnél mért nyomásnál 1100-szor nagyobb - nem élhetnek gerincesek, mivel akkora nyomáson a kalcium csak oldott formában lehet jelen.

A Challenger-szakadék fenekén minden egyes négyzetcentiméterre 1125 kilogramm nehezedik, mégis - a nyomás és a sötétség ellenére is - igen nagy számban fordulnak elő mikrobák - állapította meg nem rég egy nemzetközi tudóscsapat, amely robot segítségével vett mintákat. A kutatókat meglepte, hogy csaknem tízszer annyi baktériumot és egyéb mikroorganizmust találtak a mintákban, mint egy közeli, alig több mint fele olyan mélységű szakadékban. Egy másik vizsgálat során a robot kamerái néhány rákszerű, héjas állatot is megörökítettek a fenék közelében.

Ebből is üzlet lesz?

Tudósok szerint a mikroorganizmusok olyan enzimekkel rendelkezhetnek, amelyeknek köszönhetően képesek kibírni az ottani hatalmas nyomást. Ezért várható, hogy kutatások fognak megkezdődni e téren is, hiszen - ha a feltételezések helyesnek bizonyulnak - az enzimeket nagynyomású ipari eljárásokban illetve az olaj- és gázágazatban is hasznosítanák.

Vannak, akik már olyan eszközöket terveznek, amivel turistalátványossággá változtathatnák a Föld legmélyebb pontjait. A floridai központú Triton, egy olyan, üvegfelülettel szerelt hajót építene, amivel bárkit levihetne ebbe a mélységbe, feltéve, hogy hajlandó kifizetni a „mindössze” 250000 dolláros jegyet.

Az uticélok száma pedig valószínűleg nem korlátozódik csupán a Challengerre, hiszen a közeljövőben akár további négy árok is várhatja az életveszélyes kalandot keresőket: Diamantina-árok (Indiai-óceán, mélysége 8 km); South Sandwich (Déli-óceán, mélysége 7,2 km); Puerto Rico-i árok (Atlanti-óceán, mélysége 8,4 km); valamint a Molloy-árok (Jeges-tenger, mélysége 5,6 km).

Rovatot összeállította: Szerkesztő

PENGŐ – PÉNZÜGYI ROVAT

Ha gondot okoz félretenni a pénzt

Sokakban megszületett már a felismerés, hogy félre kell tenni pénzt, de nem járnak sikerrel a kivitelezésben.

Bár tudják, hogy szükséges lenne félretenni akár közeli célokra (például a hűtő lecserélése), akár távlati célokra (nyugdíj, a ház felújítása öt év múlva) és el is kezdik a megtakarítást, de aztán mindig azt veszik észre, hogy a félretett összeg valahogy mégis elolvad.

Gyakran érzik úgy magukat az ilyen emberek, mint a sikertelenül fogyókúrázók: annyit szenvednek, mégis úgy tűnik hiába. Egy gyenge pillanatukban az addigi megtakarításuk semmivé lesz.

Sokan ezért ugranak bele egy drága biztosításba, vagy gyűjtik a pénzt lakástakarékban, miközben nem is akarnak lakást venni négy év múlva. Csak így nem férnek hozzá a pénzhez és így akarják magukat kényszeríteni a megtakarításra.

A héten beszéltem valakivel, neki is az volt a legnagyobb problémája, hogy hiába keresett jól és tettek félre pénzt időről időre, a vége mindig az lett, hogy a nyakára hágtak a félretett pénznek, noha tudták, hogy nem volna szabad.

Néhány jó tanács, ha te is hasonló problémával küszködsz:

– Állíts be állandó utalást a bankszámládról egy megtakarítási számlára a fizetés utáni napra.

Nem kell ahhoz biztosítást kötni, hogy eltűnjön a számládról 20-30-50 ezer forint a hónap elején. Mivel az a pénz azonnal eltűnik a számládról, nem is fog soha hiányozni.

Egyébként a megtakarítás arany szabálya: ne a maradékot tedd el hónap végén (mert soha nem lesz elég maradék), hanem tedd el hónap elején, amit el kell tenned és a maradékból költésél. Így a költségeidet fogod a maradék összeghez szabni és nem a megtakarításaidat.

– Dugd el a szemed elől a pénzt, hogy ne is emlékezz rá mindig.

Ha a bankszámládon gyűjtöd a pénzt, minden egyes alkalommal eszedbe fog jutni, ha használod a kártyád, vagy belépsz a netbankba, esetleg az egyenlegértésítőd megnézed.

S akkor már egyből az is eszedbe jut, mennyi fontos dologra el tudnád költeni.

Ellenben ha nyitsz mondjuk egy ingyenes számlát amiről nem kérsz havi kimutatást, csak néha fog eszedbe jutni, hogy hoppá, nekem ott is van valami pénzem.

– Címkézd fel a pénzt.

Bár én nem vagyok híve a címkézésnek, sokaknak segíthet, ha mondjuk három számlát nyitnak, az egyik neve autócsere, a másiknak gyerek egyeteme, a harmadiknak meg mondjuk nyaralás.

Ha mindegyikre a megfelelő összeget utalod, ha eszedbe jutna valamelyiket megdézsmálni, ott lebeg a szemed előtt, hogy melyiket miért tetted félre és talán ez visszatart attól, hogy elvegyél belőle.

– Zárd el.

A fentebb említett ügyfélnek is azt mondtam, hogy ha ilyen gond az, hogy ne nyúljanak a pénzhez, akkor még a vésztartalékot is tegyék TBSZ számlára az Államkincstárnál és vegyenek rá 5 éves állampapírt.

Mivel a TBSZ számlát csak egyben lehet felmondani, egy százezres szükség miatt csak nem nyúlnak hozzá. Az 5 éves állampapír idő előtti visszaváltása is legalább 2% büntetést von maga után. A TBSZ felmondásával járó macera (adóbevallást kell beadni, miegymás) és a 2% büntetés talán már elég elrettentő ahhoz, hogy ne akarjanak semmilyen címszóval elvenni a pénzből. Ha pedig tényleg komoly gond támad, akkor mégis csak fel lehet venni a pénzt.

Forrás: Kiszamolo.hu

MESESAROK

Mester Györgyi: A pillangófa

A kis vadcserezsnye igazán véletlenül, afféle „talált gyerekként” került az erdőbe. Élete kezdetén, egy öreg gyümölcsfa alatt lelt rá a nagy étvágyú seregély. A fűben szanaszéjjel heverő, utolsó, elfonnyadt szemek közül csippentette fel a csőrébe, s röpült vele a magas égbe, majd leszállt az erdőnek egy bokros részén, hogy avatatlan szemek elől rejtve, nyugodtan csemegézhessen belőle. Csipegette, vagdosta a csőrével, majd amikor már nem talált rajta ennivalót, otthagya, és továbbállt. A következő napokban a júniusi eső alaposan megáztatta a talajt, s az immár lecsupaszított magocska beágyazódott az erdő földjébe. Telt-múlt az idő, s a borsónyi kis mag megrepedt, apró hajszálgökerei maguknak utat keresve fúródtak a porhanyós talajba. A gyökerek lefelé törekedtek, mintha látogatást akarnának tenni az anyaföld mélyében, a vékonyka zöld szár pedig fölfelé, a világosság felé húzódkodott. Eleinte vaskosabbak voltak nála még a gaz s az erdei gyomok szárai is, azután lassan megerősödött. Törzse előbb hajlékony botocskához, majd seprűnyélhez vált hasonlatossá, később gyermekkar vastagságúra hízott. Sudár, egyenes tartása lett, de semmi több. Csenevész törzsével, összevissza nyújtózkodó barna ágacskáival senki sem vette komolyan. Igazán fel sem tűnt az ember magasságú gazban, s amikor még ki is levelesedett, teljesen beleolvadt a környezetébe. Szégyenkezett miatta eleget. Színtelen kis jöttmentnek érezte magát, akit éppen csak megtúrnek a nagyok, és attól félt, talán nem is nő tovább. Főként attól tartott, hogy soha, semmivel sem fog kitűnni az erdő aljnövényzetéből, a cserjék áthatolhatatlannak tűnő, zöld paravánt alkotó sűrűjéből. Szomorú kis életébe csupán a szomjoltó, langy tavaszi esők, a nyári szél tikkadtságot hozó forrósága s az őszi dér hoztak némi változatosságot, na meg az első hó bársonyosan puha érintése, mely habkönnyű fehér palástként borult gyöngé vállaira. Még a rovarok is elkerülték. Az éltető napfény csak akkor jutott el hozzá, amikor ősszel lehullott az

öt körülvevő,
hatalmas felkiáltójelként fölébe magasodó gyertyánok és bükkök lombja,
vagy ha a viharos szél megtáncoltatta, kedvére hajlítgatta a szálás
faóriások koronáját.
Csendben, esemény nélkül teltek a napjai, szelek szárnyán,
gyorsan röptül az idő. Nem sok minden változott a környezetében. Az
idő múlását csupán
azon érzékelte, hogy egyszer kibújnak a zöld levelei, azután meg mind
lehullottak. Nagy ritkán kidőlt egy-egy öreg fa, vagy új madárcsalád
fészkelte a vastagabb
ágakra, s ez így ment évről évre.
Egy tavaszon azonban, amikor a természet is még csak ébredőben
volt, váratlanul új érzések kerítették hatalmukba. Az első napsugarak,
mint ilyenkor
mindig, jólesően melengették ágait, rajtuk azonban, a szokásos,
hosszúkás levélrügyek mellett, kis göböcskék kezdtek kinőni. Először
azt hitte, valamiféle
kór támadta meg, de fájdalmat nem érzett, a levelei ugyanúgy
zöldültek, mint korábban, s a gyökerei sem lazultak meg, sőt, talán
még jobban kapaszkodtak,
szilárdan kötötték őt a földhöz.
A kis képződmények egyszer csak hasadozni kezdtek. Sajnálta, mert
már elfogadta a létüket, hozzászokott a látványhoz, amitől egy kicsit
végre ő is
más lett. Most azonban úgy tűnt, kifakulnak, elhalnak, majd
lehullanak, hogy részévé váljanak az erdő humuszos talajának. Már
előre félt attól, hogy megint
ugyanolyan jellegtelen lesz, mint azelőtt volt. Nehezen, de próbálta
elfogadni az elfogadhatatlant.
A nagy, tüzes golyóbis napról napra melegebben süttött,
beköszöntött az igazi tavasz. Egy reggel arra ébredt, hogy valami
megváltozott körülötte. Mintha
megint leesett volna a hó. De az nem lehet, ilyen meleg hajnalokon már
nem szokott hó esni, legfeljebb eső! Akkor pedig valamiféle hófehér
lepkeraj pihenhetett
meg ágaimon – gondolta –, bár a szárnyukat egyáltalában nem
rezegtették, és amikor próbaképpen egy kicsit megrázkódott, egyetlen
egy se rebbent fel közülük.
A fehér pillangóhadat jobban szemügyre véve észrevette, van közöttük,
amelyik még csak félig búj ki a gubójából. Az meg hogy lehet? Ilyet
se látott még,
amióta világ a világ! Hirtelen ráismert az előző nap még csak
hasadozó, zöld kis gömböcskére, vagyis hogy abból is félig kibúj egy

pillangó.
akkor

De
ő

hiszen
pillangófa!

Miközben ezen morfondírozott, zümmögő hang hallatszott, és egy sárga csíkos, pihén pihés kis rovar telepedett a fehér pillére. – Nem mész onnan – rivallt rá –, hagyd békén az én pillangóimat! – Micsodáidat?! – ámult el a méhecske. Aztán hirtelen rájött. – Te buta kis vadcseresznyeafa! Nincs neked pillangód egy se, de csodaszépen kivirágoztál. Biztosan ezek az első virágaid, azért nem ismerted fel őket. Légy büszke magadra, te vagy itt a legszebb! A kis vadcseresznyefát kimondhatatlanul jó érzés töltötte el. Megdicsérték, szépnek tartják, talán mégsem olyan haszontalan jószág ő! A nap folyamán egyre több méhecske dongta körül, és ő boldogan tárta ki előttük virágai kelyhét, s csak adakozott, adakozott. A körülötte lévő hatalmas, öreg fák is mintha meghajtották volna felé a koronájukat, elismerésük jeléül, s a játékos kedvű szél is azt susogta a fülébe: nagyra nőj, kicsi fácska, te vagy itt a legszebb!

Mire az üde tavaszt felváltotta a meleg nyár, a kis fa hófehér virágai helyén piros, később feketébe hajló apró cseresznyeszemek jelentek meg. Többé magányos sem volt. Látogatták a madarak, s az erdő apró rágcsálói is bele-belekóstoltak a földre hullott keserédes csemegébe. Színes bogyóival a zöld paraván élő díszé lett a kis fa. Beköszöntött az ősz, és tarka-barka, sárgáspirosan zöldesbarna leveleivel ő megint csak felhívta magára a figyelmet. A tél múltával aztán alig győzte kívárni, hogy újra csókot leheljen ágaira az első tavaszi nap, virágot bonthasson, s a bolondos szél erdőszerte hírül adja: kivirágzott a kis vadcseresznyeafa, és már megint ő a legszebb...

Rovatot összeállította: Szerkesztő

BARANGOLÓ – HAZÁNK LÁTVÁNYOS HELYEI

A Városliget története

Hogyan vált az 1813–1817 között megtervezett angol tájképi stílusú népkert a széles közönség szabadidőparkjává? Milyen szerepet játszott akkor a Liget a város életében? Dr. Lovas Dániel, az Élet a régi Városligetben című könyv szerzője készített nekünk egy összeállítást a témában.

Az első közpark – népkert és nemzeti panteon (1794–1861)

Boráros János városbíró 1794-ben javasolta, hogy az elhanyagolt városszéli erdőt alakítsák át Pest város közönségét szolgáló pihenőhellyé. A világ első, köztulajdonban lévő, nyilvános közparkjára 1813-ban írtak ki pályázatot. Nebbien Henrik a patriotizmus szellemében elkészített terve nyert, az ő Városligete ösztönző alkotás: angol tájképi stílusú népkert, egyben nemzeti panteon lett.

Körönd – az első korzó (1817 után)

1817-ben hozzákezdtek a népkert kiépítéséhez, ám az eredeti terv pénz hiányában csak félig valósult meg. A Városliget az 1840-es évektől így is a pestiek legkedveltebb kirándulóhelyévé vált. A Liget kapuja, a Körönd eredetileg egy 502 m kerületű, 160 m átmérőjű sétánygyűrű volt, mely közel azonos méretű a Hősök terével. Három párhuzamos útja volt, melyeken sétálva, lóháton és két irányba kocsikázva lehetett közlekedni. A Stefánia kiépülése előtt ez volt az első korzó, mely találkozási, ismerkedési hely lett.

Városligeti tó – nagyvárosi közpark születik (1861–1896)

A tó és a szigetek kialakítását a városligeti mocsárból 1799-ben kezdték meg. Amikor a Városliget József nádor halála után működésképtelenné vált, a Királyi

Szépítő Bizottmánytól 1861-ben visszakerült Pest fennhatósága alá, a város vezetése hozzáfogott rendbetételéhez. 1863-ra újraszabályozták a tavat, 1866-ban megnyílt az állatkert, 1877-től működött az artézi fürdő, 1881-től pedig szabályozták a park használatát. Működni kezdett az összes alapintézmény, az 1880-as évek közepére a Városliget nagyvárosi parkká vált, kivilágított sétautakkal és szökőkutakkal. A tó

szerepe a Liget életében a korcsolyázás népszerűvé válásával felértékelődött.

Stefánia – korzó és vurstli a Városliget fénykorában (1867–1914)

Fénykorában a Városliget a polgári Budapest legnépszerűbb szórakoztató-központja volt. Cselédtől az arisztokratáig mindenki ide járt. A legnagyobb látványosságnak a Stefánia korzó számított, ahol a kocsizó, lovagló úri osztály volt a főszereplő, a köznép a néző. Az elegáns kioszkokat, a korcsolyapályát, a parkot a tehetősebbek látogatták, míg a Liget északi felében működtek a köznép szórakozóhelyei, a vurstli, a bábszínház, a körhinták, a cirkuszok, a kiskocsmák.

A huszadik század elejétől azután, mint egy olvasztótégelyben, keveredni kezdett a közönség. Értelmiségi körökben sikk volt meglátogatni a Vurstlit, megfordult itt régi fotók tanúsága szerint társaságával Karinthy Frigyes és József Attila is.

Iparcsarnok, nagy kiállítások – a Városliget, mint patrióta jelkép (1885-1896)

A Nebbien Henrik által megfogalmazott terv – a Városliget, mint nemzeti panteon, patrióta jelkép – az 1880-as, 1890-es években testet öltött. 1885-ben országos kiállítást rendeztek, ekkor épült meg a 14 ezer négyzetméteres Iparcsarnok és a ma is álló régi Múcsarnok.

A Városligetet a nemzeti érzés jelképes helyévé avatta az 1896-os Ezredéves Kiállítás, ahonnan közel hatmillió látogató vitte magával az itt szerzett élményt.

Túl a 19. századi közérzületen, máig hatóvá tették a Városliget összetett karakterének ezt a vonását a kiállítás után fennmaradó épületek: a Vajdahunyad vára, a Közlekedési Múzeum, illetve a már ekkor tervbe vett, de csak 1927-ben felavatott Millenniumi Emlékmű és a Hősök tere.

A kulturális értékek gyűjtőhelye – Szépművészeti Múzeum, 1906 után

A korcsolyapálya, a cirkusz, a zsúfolt mulatóhelyek szomszédságába egyre újabb kulturális létesítmények települtek ide a huszadik század fordulóján és a régebbiek is megújultak.

1900–1914 között intézmények egész sora épült ki: Vajdahunyad vára (1907, újraképzés), Fővárosi Állatkert (1912, teljes felújítás), Széchenyi Fürdő (1913, fedett rész).

A Szépművészeti Múzeum felépítésével kialakult az egységes arculatú Hősök tere is. Az 1906-ban megnyílt múzeum az ország harmadik legnagyobb alapterületű középülete volt, amely egységben mutatta be a magyar és nemzetközi képzőművészet kiemelkedő alkotásait. Az így kiteljesedő Városliget, máig működő nagy közintézményeivel, a nemzet kulturális értékeinek egyik központi gyűjtő- és bemutatóhelyévé vált.

A modern egészségkultúra színtere – Széchenyi Strandfürdő, 1927 után

A zsúfolt, poros nagyváros lakóinak kezdetől a természet élményét nyújtotta a Liget. Az 1830-as években a séta, a csónakázás, a tánc jelentették a kikapcsolódást.

Az 1860-as évektől népszerűvé vált korcsolyázás eleinte társasági esemény volt. A sportot kezdetben a lovaglás képviselte, majd megjelentek a kerékpárosok, jégkorongozók. A Széchenyi Gyógyfürdő 1927-ben strandfürdővel bővült, létrejött a főváros legnagyobb fürdőkomplexuma. Mindez a kibontakozó egészségkultúra egyik jelképes helyévé tette a sokarcú Városligetet.

A park huszadik századi arculata – 1900–1945 között

Fuchs Emil, Pest első főkertésze foglalkozott először az 1870-es években a Liget parkosításával. A millenniumi kiállítás után, a századfordulón Ilsemann

Keresztély alapozta meg a Liget nagyvárosias képét. A harmadik jelentős budapesti főkertész, Ráde Károly nevéhez fűződik 1912–1930 között a városligeti közpark ma ismert, huszadik századi arculata. Tágas közlekedőutakat, pihenésre alkalmas pázsitfelületeket létesített, játszótereket alakított ki a gyerekeknek.

Az 1930-as évek közepéig a Hősök tere is parkosított volt, szökőkúttal, a Múcsarnokot minden oldalról dús növényzet vette körül.

Romba dől a Liget – bombázások és megszállás, 1944–1945

A II. világháború bombázásai romba döntötték a Városligetet. Találatot kapott az összes jelentős épület a Vajdahunyad várától a Múcsarnokig. A bombák lerombolták a Közlekedési Múzeum kupoláját, az Iparcsarnokot, megsemmisült a Gerbaud-pavilon, a Fővárosi Nagyvendéglő, a kertészeti pavilon, a zenélő szökőkút. Fegyveres harc is folyt a Liget

területén, ahová azután betelepedtek a megszálló csapatok. Az állatkert állománya, a vízilovak kivételével, ekkor pusztult el teljesen. A háború pusztítása megsemmisítette a polgári életforma színtereit és intézményeit.

Államosított népszórakoztatás – 1948–1950 között

A korábbi intézményrendszer a világháborút követő néhány évben önerőből nem tudott lábra állni. Az 1948 után beköszönő új hatalom elvetette a polgári értékeket, a múltat végképp eltörölni akaró politika erőszakossága nem kímélte a Városligetet sem. Miután mindent államosítottak, a Szépművészeti Múzeumból szovjet mintára eltávolították a hazai alkotásokat, a Vurstlit felszámolták, a panoptikum viaszbabáit a földre ásták.

Az Angolparkból Vidámpark lett, az Állatkert és a cirkusz is állami vállalként működött tovább. Átrendezték a Ligetet, tekintet nélkül hagyományaira, ám az még ebben a megcsönkített, megkopott állapotában is megőrizte népszerűségét a nagyközönség körében.

Környezetet pusztító tömegrendezvények – 1950 után

A szocialista korszak politika-központúsága további károkat is okozott. A Liget sorsát hosszú évtizedekig a tömegrendezvények szempontjai határozták meg.

1951-ben felrobbantották a Regnum Marianum templomot, helyén Sztálin-szobrot emeltek. A Liget növényzetének közel tíz százalékát a város felőli oldalon kiirtották, a területet kőszivataggá változtatták, hogy alkalmas legyen a felvonulásokra. A Budapesti Nemzetközi Vásár 1925-ben elindult sorozata is környezetromboló módon folytatódott 1974-ig vásári pavilonokkal, járművek és látogatók tömegével. A huszadik század második felének pusztító hatását napjainkra sem heverte ki a Városliget. Leromlott épületek, bazári üzletsorok, ütött-kopott sportpályák váltakoznak nagy összevisszaságban a rendezett részekkel. A parkot kettévágó, benzingőzös út, a gépkocsiaradat, a pihenni vágyók nyugalma megzavaró, zajos tevékenységek ma még a mindennapok részei. Vannak szép, gondozott intézményei és a növényzetén is végeztek időről időre felújításokat, de a Városliget egésze a II. világháború óta nem regenerálódott.

Forrás: Nlcafe.hu

Rovatot összeállította: Szerkesztő

NEVETNI MINDIG JÓ – HUMOR

Az idős özvegyasszony és az özvegyember már öt éve rendszeresen találkoznak, amikor a bácsi végre elhatározza, hogy megkéri a néni kezét. A néni azonnal igent mond. Mindketten hazamennek, másnap a bácsi arra ébred, hogy nem emlékszik, igent mondott-e neki a választottja. Hosszú töprengés után felhívja az idős hölgyet, és zavartan rákérdez:

- Tegnap megkértem a kezedet, de nem emlékszem, hogy mit válaszoltál.
- Jaj de jó, hogy hívtál, mert nem emlékszem, kinek mondtam igent.

A gyerekszerelem óta együtt maradt pár ötvenedik házassági évfordulóját ünnepli. Elballagnak hajdani iskolájukba, és megtalálják azt a padot, amibe a férj azt véste bele: "Szeretlek, Sally". Útban hazafelé egy zsák pénz pottyán a lábuk elé egy arra elhaladó páncélautóból. Sally felveszi, hazaviszi, és otthon kiderül, hogy 50 ezer dollár van benne.

Stan, a férj azt mondja:

- Vissza kell adnunk.

Erre Sally:

- Nincs kinek, talált pénz.

Még aznap rendőrök járnak házról-házra, és őket is megkérdezik, tudnak-e valamit az eltűnt pénzről.

Sally azt mondja:

- Nem.

Stan pedig azt:

- A feleségem hazudik. A padláson rejtette el.

Sally azt mondja:

- A férjem már kezd szenilis lenni.

Az egyik rendőr erre kéri Stant:

- Legyen szíves az elejétől kezdve elmondani, mi történt.

Stan azt mondja:

- Sally meg én épp hazafelé jöttünk az iskolából...

A rendőr ránéz a társára.

- Gyere, nincs itt semmi keresnivalónk

A katolikus pap, a református tiszteletes és a rabbi gyözködi egymást, hogy melyikük istenének nagyobb a hatalma.

- Tegnap állok a templomkapuban, szakad az eső, és két kicsi gyerek hazafelé tartva majd megfullad a nagy vízben. Elmondtam egy imát, és 10 méteres sávban azonnal elállt az eső - mondja a katolikus pap.

- Ez semmi. - így a tiszteletes. - Tegnap állok a templomkapuban és látom, hogy a pokoli szélviharban a szomszédék terhes Julikája igyekszik a szülőotthonba, de a szél ellenében meg sem tud mozdulni. Elmondtam egy imát, 10 méteres sávban azonnal elállt a szél.

- Ez még mindig semmi - szól a rabbi. - Szombaton megyek haza az istentiszteletről, és látom, hogy a földön egy 100 dolláros hever. Szombat lévén nem nyúlhatok pénzhez, hát elmondtam egy imát, és 10 méteres sávban azonnal szerda lett.

Apuka sétál a gyerekével egy kastély romja körül. Mindenütt ledőlt falak, ledőlt oszlopok, elgurult kövek. A kisfiú odafordul az apjához és megkérdezi:

- Ugye itt tanult anya vezetni?

Rámenős utcai virágáros csalogatja a vevőt:

- Uram, vegyen egy szép rózsacsokrot, lepje meg vele a feleségét!

- Kösz, de nincs feleségem.

- Akkor vegyen a barátnőjének!

- Barátnóm sincs!

- Akkor vegyen egy csokrot magának és ünnepelje meg, hogy milyen szerencsés.

A híres tudós tanítványa sugárzó örömmel szalad a tudóshoz:

- Heuréka! Megtaláltam a tökéletes oldószert. Az összes ismert anyagot oldja!

- Hmm. Ez felvet egy érdekes problémát!

- És mit?

- Miben akarja tartani?

A jövődöbéli jogász vizsgázik.

- Mi a bigámia büntetése? - kérdi tőle a bíró.

- Két anyós.

- Amikor így mosolyog rám, már a következő találkozáson jár az eszem!

- Óh, istenem! Maga folyton hízeleg!

- Hízélgésről szó sincs. Fogorvos vagyok.

A tanító panaszkodik a szülőknek a kis Elemérre:

- A maguké a legrosszabb gyerek az osztályban. Nem lehet vele bírni! És ami mindennek a teteje: még egyszer sem hiányzott!

Két rab beszélget:

- Téged miért ítéltek el?
- Szerelmes lett belém az anyósom.
- És?
- Elcsavartam a fejét.

Barátok egymás között:

- Hogy sikerült az autóvezetői vizsgád?
- Nem tudom, mert amikor kijöttem a kórházból, a vizsgabiztos még nem tért magához.

Két barát az erdőben sétál:

- Látod azt a hatalmas fát ott? - kérdezi az első.
- Igen.
- Képzeld, tavaly két perc alatt felmásztam a tetejére.
- Na, ne mondd, mert úgysem hiszem. Volt tanúd rá?
- Hogyne. Egy medve

A skót gyerek szalad a mamájához:

- Mama, itt áll az ajtóban egy bácsi!
- És mit akar?
- A most épülő uszodára gyűjt. Mit adjak neki?
- Fél vödör vizet.

Kisgyerekek gyónnak Húsvét előtt. Bemegy a gyóntatófülkébe az első, megvallja bűneit, és ezzel zárja: "bedobtam a vízbe a tökmagot". A plébános nem érti,

de nem kérdez rá. Jön a következő gyerek, az is megvallja, hogy bedobta a vízbe a tökmagot, s ez így megy tovább, míg az utolsó gyerek nem említi ezt a bűnt. A plébános rákérdez:

- Te nem dobtad vízbe a tökmagot?
- Nem - feleli a gyerek - én vagyok Tökmag!

Forgalommal szembe hajt be késő éjszaka egy kocsit az egyirányú utcába.

A rendőr észreveszi és megállítja. Éppen kezdené a mondókáját, mikor észreveszi, hogy az ülésen a saját főkapitánya foglal helyet. A rendőr tiszteleg, majd így szól:

- Mit szól hozzá főkapitány úr? Már megint rosszul rakták ki ezeket a hülye táblákat!

Rendőr fia a papának:

- Apu, annyira fázom.

- Állj be a sarokba kisfiam. Ott 90 fok van.

- Mi van a hangyaboly alatt?

- Hangyagirl.

- Anyuuuuuu! Nézhetem a TV-t?

- Igen, de ne kapcsolj be!

- Tudjátok, hogyan csinálják a tejport?

- Nem adnak inni a tehénnek...

Öreg parasztember áll a Dunaparton, Budapesten. Megszólít egy rendőrt:

- Mondja már meg, biztos úr, Budán vagyok vagy Pesten?

- Hát öregapám, adja csak ide a személyijét, és megmondom önnek, hogy hívják.

Két rendőr beszélget:

- Képzeld, a sógorom meghalt epilepsziában.

- És hazahozták, vagy ott temették el?

Két gyerkőc beszélget:

- Mondd, ti imádkoztok ebéd előtt?

- Nem, az én anyám jól főz!

- Mi kell a babázáshoz?
- Bab meg víz.

Rovatot összeállította: Szerkesztő

VIRÁGSZIROM – IDÉZETEK, VERSEK

Palya Bea: Szabadon (dalszöveg)

Szabadon szárnyalnék
Egyedül táncolnék
De valaki suttog
S halkán lép felém

Simogat csöndekkel
Szelidít nézéssel
Mosolyog némán
S szírmot szór elém

Fény gyúl, gyöngyház-színű
A szírompelyhek széle oly szép, lágy ívű
Két kéz arcomhoz ér
De meg is ijedek, szaladok
egyedül maradok, s úgy lejteek én

Ki vagy és mért jöttél
Zavarod zord békém
Madaras táncom
Jó volt még nekem

Szabadon szárnyalnék
Szabadon táncolnék
De sziszegő múltam
Kúszik most felém

Ne sziszegj, hallgass már
Hiszen egy új nap vár
Mosolyog csöndben

S gyöngyöt szór elém
Érzem, így most ez jó,
Ami rég volt, mind elmúlt,
és nem kell rá szó
Bőröm fújja a szél
Bizsereg berezeg ezer és ezeregy sejtem
érzi hogy él

Gyere maradok, táncoljuk
Szabadon szárnyaljunk
Mosolyunk fényét
Szórjuk szerteszét

Szeretem nézését
Szeretem lépését
Szeretem tudni
Hogy ő jön most felém

Szeretem táncunkat
Szeretem hangunkat
Szeretem azt is, hogy
Csókot dob felém

Szálljunk a kék égbe fel
Szabad így is, hogy ketten, s még följebb emel
Kísérj a felhők fölé
Odafönn a kezem s a kezed a
ragyogó koszorút fon a nap köré

Gyere maradok, táncoljuk
Szabadon szárnyaljunk
Mosolyunk fényét
Szórjuk szerteszét

Impresszum

SzemFüles

Kiadja: Siketvakok Országos Egyesülete
Hungarian Deafblind Association

Székhely: 1146 Budapest, Ajtósi Dürer sor 39.
Levelezési cím: 1053 Budapest, Múzeum körút 3. II. em.1.
Telefon: 06-1/361-2007
Fax: 06-1/209-5829
E-mail: siketvakok@gmail.com

Számlaszám: 10409015-90117325-00000000
Adószám: 18061031-1-42

Felelős kiadó: Gangl Tamás, elnök
Felelős szerkesztő: Földesiné Juhász Viktória

